

Kókai János KÖVEK KÖZTI GYERMEK

 ligetmuhely.com/kovek-kozti-gyermek/

Ül saját kráterében az ágyán.
Hálóinge az ágyékára csúszva.
Lábát védekezően keresztbe teszi.
Arca szürke paleolitlemez.
A gyerek az elcsendesült vulkán füstjébe veszve.
Az orvosok, nővérek békítik,
mégis felfoghatatlan a vetélés.
Gondolataiba merül, forrongó lávába.
Bármikor kitörésre kész.
Asztalán nyugtatók,
apró kötörmelékek, amikor lenyeli, felkarcolják.
Hiába mondják, hogy a képzelet erősebben fáj,
neki most ez van, ezt tudja körülfogni.
Néha felemeli a fejét,
és a kórház plafonját bámulja.
Ilyenkor az ápolók rászólnak,

lefektetik.

Pedig felfelé nézve – a sötétedés után – egy darab eget lát.

kép | Jos van Wunnik, flickr.com